

„Има зеръ! Това е славей!“
 „Азъ пъкъ ти казвамъ, че не е. Слушай, какъ църка!“
 „Малкиѣ славейчета така църкатъ“.

Най-после тѣ се скараха сериозно.
 Мжжътъ излѣзе изъ стаята ядосанъ и донесе единъ малкъ кафезъ

„Не внасяй въ кѣщи това отвратително животно“, извика жената, когато мжжътъ пристѣпи прага на вратата. „Не го ща!“

„Ще видимъ, господарь ли съмъ въ тази кѣща или не!“ извика мжжътъ и тури птичето въ кафеза, порѣча да му донесатъ мрав ени яйца и го нахрани.

Вечерята тѣ седѣха раздѣлени на масата и мълчаха.
 Рано на другата утрина жената отиде до леглото на мжжа си и му каза:

„Мили мжжо, вчера ти бѣше безразсѣденъ и грубъ спрямо мене. Азъ разгледахъ още веднажъ малкото птиче – врабче е. Позвъли ми да го пусна!“

„Не закачай славейчето ми!“ извика мжжътъ сърдито, безъ даже да я погледне.

II

Така изминаха две седмици. Изглеждаше, че мирътъ и щастието въ тази малка кѣщичка бѣха завинаги изчезнали. Мжжътъ и жената мърморѣха постоянно, а когато жената не мърморѣше, плачеше. А малкото птиче лакомо ядеше мравчениѣ яйца и бързо растѣше... То подскачаше изъ кафеза и църкаше, църкаше сжщо като младо врабче.

И всѣки пѣтъ, когато църкаше, като че ли ножъ пробждаше сърцего на младата жена.

Единъ день мжжътъ бѣше излѣзълъ. Жената седѣше сама въ стаята и плачеше.

„Колко щастливо живѣехме по рано!“ мислѣше си тя. „Какъ той ме обичаше! И това проклето птиче развали живота ни!“

Изведнажъ тя скочи, като човѣкъ, който е взелъ бързо решение, грабна птичето и го пусна презъ прозореца

III.

Наскоро следъ това мжжътъ си дойде.

„Мили мжжо“, каза тя, „случи се нещастие: котката изяде птичето!“